

гахте. Румжния ви дава вамъ и на другитѣ българи, които прибѣгватъ тукъ, едно братско гостоприемство. Ви направихте съвсѣмъ противното. Вашия вѣстникъ не прѣстава да дига аларма за въстание. По тая причина ний имаме постоянно протести отъ другитѣ гарантни сили. Азъ извинявахъ работата, че нашата конституция допуска печатътъ свободенъ. Днесъ имамъ два протеста отъ турското правителство противъ вашия вѣстникъ, въ който има една прокламация отъ бесарабскитѣ българи. Азъ съмъ далъ работата на прокурора и слѣдователя. Идете си сега и отговаряйте прѣдъ тѣхъ. За това ще лежите въ затвора.

Връщамъ се у дома, и слѣдъ малко дойдоха въ квартирата ми прокурора Лупеску, съ когото се познавахъ отъ по-прѣди, и слѣдователя нѣкой си *Верополу*, по произхождение гръцко, неприятелъ на българитѣ. Този слѣдователъ ми прѣдложи прѣди всичко да му кажа, кой е писалъ изъ Бесарабия членътъ — прокламация: *Гласъ на единъ българинъ изъ Бесарабия*, обнародванъ въ в. „Народность“ брой 38. Азъ му отговорихъ, че не е нужно да го казвамъ, защото ако го кажа и двамата ще бждемъ отговорни за него по закона. Прѣдпочитамъ азъ самъ да бжда отговоренъ, понеже азъ, ако искахъ, можахъ и да го не обнародвамъ. Тогава той каза, дайте ми вашата кореспонденция, и започна да обира купъ писма до редакцията. Азъ му казахъ да не ги събира, защото тѣ сж вече обнародвани въ вѣстника, и ако желае може да ги чете въ вѣстника. Прокурора Лупеску му каза: остави ги, кой ще ги чете, ще те натоваря ти да ги четешъ.

Прокурора Лупеску ми каза! дайте нѣкои по за не въ работа писма и елате съ насъ, земете си съ васъ нѣкои потрѣбни нѣща за нощно врѣме въ паетона, приготвенъ за васъ, защото ще бждете затворенъ.

Тръгвамъ така съ тѣхъ и отивамъ въ префектурата на полицията, и отъ тамъ дойде съ мене